

Sygn. akt I ACa 983/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Bess
Sędziowie:	SSA Marek Boniecki (spr.) SSA Regina Kurek
Protokolant:	st. sekr. sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2018 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa **J. S. i A. S.**

przeciwko **Gminie P.**

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 2 marca 2017 r. sygn. akt I C 427/16

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego Sądowi Okręgowemu w Kielcach.

SSA Marek Boniecki SSA Jerzy Bess SSA Regina Kurek

Sygn. akt I ACa 983/17

Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 2 marca 2018 r.

Wyrokiem z dnia 2 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił powództwo J. S. i A. S. o stwierdzenie, że powodowie i pozwana Gmina P. są zobowiązani do złożenia oświadczenia woli następującej treści: „J. S. legitymujący się numerem PESEL (...) i A. S. legitymująca się numerem PESEL (...) sprzedają Gminie P. należące do nich na zasadzie ustawowej wspólności małżeńskiej prawo własności nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) z obrębem (...) o pow. 0,3156 ha położoną w S. (...), dla której Sąd Rejonowy w Kielcach prowadzi księgę wieczystą NR(...)/ (...)”

za cenę 6.500.000 zł, płatną z chwilą uprawomocnienia się wyroku oraz z tą chwilą wydają nabywcy nieruchomości, a Gmina P. powyższe prawo własności opisanej nieruchomości za wskazaną cenę kupuje”.

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny szczegółowo zaprezentowany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z którego to uzasadnienia wynika, że nieruchomość objęta żądaniem pozwu wchodziła do 2012 r. w skład nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną o nr (...) o pow. 0,3300 ha, położonej w G., której użytkowanie wieczyste powodowie nabyli w dniu 30 listopada 2007 r. W związku z realizacją inwestycji drogowej na podstawie ostatecznej decyzji Wojewody (...) z dnia 2 czerwca 2011 r. działka nr (...) została podzielona na działki nr (...) o pow. 0,0144 ha i nr (...) o pow. 0,3156 ha. Jednocześnie na mocy powołanej decyzji działka nr (...) przeszła na własność Województwa (...). Decyzją Starosty (...) z dnia 30 listopada 2012 r. prawo użytkowania wieczystego działki ewidencyjnej nr (...) przekształcone zostało w prawo własności. Na powyżej wskazanej nieruchomości posadowiony był budynek produkcyjny z halą warsztatową oraz budynek socjalno-biurowy. Inwestycja była realizowana na podstawie pozwolenia na budowę z dnia 2 października 1996 r. Do końca 2003 r. na terenie gminy P. obowiązywał miejscowy plan ogólny zagospodarowania przestrzennego uchwalony uchwałą Nr (...) Rady Gminy P. z dnia 23 czerwca 1993 r. Akt ten określał teren działki nr (...) jako teren istniejącej bazy przetwórczej (...); wskaźnikowa strefa uciążliwości o zasięgu 300 m. Zgodnie z art. 87 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 27 marca 2003 r., plan ten stracił moc z dniem 31 grudnia 2003 r. Decyzją z dnia 28 czerwca 1996 r. Wójt Gminy P. ustalił warunki zabudowy i zagospodarowania terenu na działce nr (...). Nieruchomość ta położna była w terenach istniejącej bazy przetwórczej (...). Obiekty i urządzenia zostały pozostawione do adaptacji trwałej. Uchwałą Rady Gminy P. nr (...) z dnia 5 września 2000 r. przyjęte zostało Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy P.. Zostało ono zmienione uchwałami Rady Gminy P. z 28 września 2005 r. i 31 października 2014 r. W myśl tych aktów działka położona jest na terenie zakładów przemysłowych. Powód, począwszy od 2007 r., podejmował prace adaptacyjne budynku socjalnego posadowionego na ww. nieruchomości celem przystosowania go do celów mieszkalnych. W 2009 r. wraz z żoną i synami zamieszkał na nieruchomości. Zarazem podejmował kroki w celu zmiany przeznaczenia budynku socjalnego na mieszkalny. Z jego wniosku zostało wszczęte postępowanie w sprawie wydania decyzji o warunkach zabudowy dla przedsięwzięcia polegającego na zmianie sposobu użytkowania budynku biurowego na mieszkalny oraz pozostałych obiektów na pomieszczenia gospodarcze. Decyzją z dnia 31 stycznia 2012 r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w K. udzielił powodowi pozwolenia na użytkowanie budynku socjalno-biurowego wraz z przyłączami oraz rozbudowanej części hali warsztatowej, zrealizowanych na działce nr (...) na podstawie pozwolenia na budowę z dnia 2 października 1996 r. W 2009 r. ujawniono rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym a stanem opisanym w ewidencji gruntów i budynków w zakresie gleboznawczej klasyfikacji gruntów na działce nr (...). Decyzją z 10 lutego 2010 r. Starosta (...) wprowadził zmiany na działce nr (...). Z uzasadnienia decyzji wynikało, że w ewidencji gruntów cała działka oznaczona jest jako tereny przemysłowe, choć w rzeczywistości w północno-zachodniej części działki posadowiony jest budynek – dawniej biurowy - z trzema mieszkaniami użytkowymi, a zachodnia część działki jest wykorzystywana jako miejsca postojowe dla samochodów osobowych mieszkańców, w części południowo-zachodniej znajduje się ogródek. Główny Geodeta Kraju decyzją z 25 sierpnia 2015 r. stwierdził nieważność decyzji Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Geodezyjnego z 12 kwietnia 2010 r., a także utrzymującej ją w mocy decyzji Starosty (...) z 10 lutego 2010 r. w całości. Rada Gminy P. w dniu 15 października 2009 r. wydała Uchwałę nr (...) w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Górniczego (...) w części położonej na obszarze Gminy P.. Następnie w dniu 22 lutego 2011 r. Rada Gminy P. uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu górniczego (...) w części położonej na obszarze gminy P.. Uchwała ustaliła dla terenów obejmujących działkę o numerze ewid. (...) oznaczonych na załączonej do planu mapie symbolem P - teren przemysłu przeznaczenie podstawowe: tereny obiektów przemysłowych i usług, przeznaczenie dopuszczalne: składy, magazyny, obiekty socjalne, budynki garażowe i gospodarcze. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego został opublikowany w Dzienniku Urzędowym województwa (...) z 2011 r., Nr 98, poz. 1050. Powodowie w licznych pismach kierowanych do pozwanej Gminy domagali się wprowadzenia zmiany w planie zagospodarowania przestrzennego poprzez przyjęcie, że działka nr (...) jest nieruchomością, która może być wykorzystywana na cele mieszkalne. Urząd Gminy w P. odmówił podjęcia prac planistycznych z uwagi na brak środków finansowych. Pismem z 23 maja 2014 r. Wójt Gminy poinformował powoda, że zamierzona zmiana sposobu użytkowania budynku socjalno-biurowego położonego na działce nr (...) na budynek

mieszkalny nie jest zgodna z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przyjętego uchwałą Rady Gminy w P. nr (...) z 22 lutego 2011 r. Powodowie nadal zamieszkują na spornej nieruchomości. W bezpośrednim sąsiedztwie prowadzone są działalności znacząco oddziałujące na otoczenie poprzez emisję hałasu i uciążliwych zapachów. Znajdujące się w sąsiedztwie firmy zajmują się min. przerabianiem osadów oczyszczalni ścieków, magazynowaniem i przetwarzaniem odpadów komunalnych i przemysłowych. Również kamieniołomy położone w G. w niedalekiej odległości od nieruchomości powodów emitują hałas i zanieczyszczenia. W piśmie z dnia 25 maja 2015 r. i dalszych pismach kierowanych do Głównego Geodety Kraju powód wezwał pozwaną Gminę do wykupu nieruchomości wraz z posadowionymi na niej obiektami oraz maszynami za cenę 6.500.000 zł w oparciu o przepis art. 36 ust 1 pkt 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Do nieruchomości została skierowana egzekucja prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. z wniosku kilku wierzycieli. Postanowieniem Prokuratora Prokuratury Okręgowej w K. z 2 września 2015 r. umorzono zostało śledztwo w sprawie m.in. zaginięcia akt sprawy dotyczącej wydania warunków zabudowy na działce nr (...) w G. oraz przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych z Urzędu Gminy w P. poprzez niezarejestrowanie w rejestrze postępowania z powodu przedawnienia karalności czynu z art. 231 §1 k.k. i niewykrycia sprawcy przestępstwa polegającego na usunięciu dokumentów.

W ustalonym przez siebie stanie faktycznym, po dokonaniu analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy uznał powództwo za nieuzasadnione. Rozpoznając żądanie powodów poprzez pryzmat art. 36 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t. jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 647 ze zm., dalej: u.p.z.p.), Sąd pierwszej instancji stwierdził, że w sytuacji, gdy w chwili uchwalenia planu zagospodarowania przestrzennego w 2011 r. w stosunku do nieruchomości powodów nie obowiązywał ani plan zagospodarowania przestrzennego, ani nie funkcjonowała ważna decyzja o warunkach zabudowy, należało przyjąć, że nie miała miejsce zmiana planu zagospodarowania przestrzennego. Należało bowiem uczynić założenie ciągłości planistycznej i porównać przeznaczenie nieruchomości w obu miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego - poprzednim i aktualnie obowiązującym. Powodowie nabyli nieruchomość z przeznaczeniem pod działalność przemysłową i faktycznie realizowali gospodarczą funkcję działki. Samo zainicjowanie postępowania administracyjnego w przedmiocie zmiany przeznaczenia nieruchomości nie mogło przesądzać o jego pozytywnym dla powodów zakończeniu. Decyzja o warunkach zabudowy na przedmiotowej nieruchomości nie została wydana do chwili obecnej. Powodowie domagając się wykupu nieruchomości, powoływali się ponadto na uciążliwości związane z funkcjonowaniem zakładów na sąsiednich działkach. Zdaniem Sądu Okręgowego zamieszkiwanie w bezpośrednim sąsiedztwie podmiotu świadczącego usługi związane z gospodarowaniem odpadami może być uciążliwe dla powodów. Nie można jednak pomijać przemysłowego przeznaczenia terenu, na którym znajduje się nieruchomość powodów i nieruchomości z nią sąsiadujące, które są wykorzystywane właśnie pod działalność przemysłową. Z przeznaczenia gruntu na określony cel wskazany w planie zagospodarowania przestrzennego wynika dopuszczalny sposób jego użytkowania. Powodowie zamieszkują na nieruchomości w oparciu o decyzję zezwalającą na użytkowanie budynku socjalno-biurowego. Niewątpliwie specyfika korzystania z budynków socjalnych, które powodowie zajmują, zakłada przebywanie w nich jedynie okresowo, zazwyczaj nie w porze nocnej. Powodowie decydując się na zamieszkanie tam, winni byli zatem liczyć się z normalnymi konsekwencjami wynikającymi z faktu zamieszkiwania w terenie przeznaczonym pod działalność przemysłową. Tym bardziej, że uciążliwość roztaczających się w powietrzu przykrych zapachów z sąsiedniego zakładu gospodarującego odpadami jest znacząca głównie w porze nocnej. Zatem w sytuacji przebywania na nieruchomości w dzień, a nie ciągłego zamieszkiwania tam, działalność sąsiadujących z nieruchomością zakładów nie byłaby na powodów uciążliwa. W tych okolicznościach Sąd przyjął, że kontynuowanie dotychczasowego sposobu korzystania przez powodów z nieruchomości, zgodnie z jej przeznaczeniem nie jest niemożliwe ani istotnie ograniczone.

Wyrok powyższy zaskarżyli w całości apelacją powodowi, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Apelujący zarzucili: 1) obrazę prawa materialnego, a to art. 64 Konstytucji RP, art. 36 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, art 21 ust. 1 ustawy Prawo Geodezyjne i Kartograficzne - polegającą na błędnej

wykładni i niewłaściwym zastosowaniu przepisu art. 36 ust. 1 u.p.z.p. wskutek uznania, że w okresie luki planistycznej możliwość zagospodarowania i wykorzystania nieruchomości należy ustalać na podstawie nieobowiązującego mpzp, który w realiach niniejszej sprawy nie obowiązuje od 8 lat; 2) obrazę prawa procesowego, polegającą na poczynieniu ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sporu w sposób sprzeczny ze zgromadzonym materiałem dowodowym, a przejawiającą się w bezpodstawnym uznaniu, że dla powodów sposób wykorzystania nieruchomości wprowadzony miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego nie uległ zmianie, w sytuacji gdy z materiału dowodowego w postaci opinii urbanistycznej, mpzp z 22 lutego 2011 r., załącznika graficznego wynika, że po 22 lutego 2011 r. przebywanie w budynku biurowym może odbywać się jedynie na zasadach prawa do lokalu służbowego (socjalnego), które nie zapewnia powodom prawa do całodobowego i niezakłóconego przebywania w budynku oraz uniemożliwia realizację zamierzeń prawnych polegających na wyodrębnieniu własności lokali mieszkalnych dla synów; 3) obrazę prawa procesowego, a to art. 233 k.p.c. polegającą na dokonaniu dowolnej oceny materiału dowodowego w postaci decyzji Starosty (...) z dnia 10 lutego 2010 r., wykazu zmian danych ewidencyjnych, protokołu z dnia 3 grudnia 2009 r. oraz mapy klasyfikacyjnej - poprzez wywiedzenie nielogicznego i sprzecznego z zasadami doświadczenia życiowego wniosku, że nieruchomość powodów nie miała w okresie luki planistycznej przeznaczenia mieszkalnego oraz że MPZP z dnia 22 lutego 2011 r. nie wprowadził zmian w sposobie przeznaczenia nieruchomości; 4) obrazę prawa procesowego, a to art. 233 k.p.c. w zw. z art. 217 §2 k.p.c., przejawiającą się w pominięciu wniosków dowodowych zmierzających do ustalenia potencjalnych sposobów wykorzystania nieruchomości w okresie luki planistycznej i przyjęcie wskutek błędnej wykładni art. 36 ust. 1 u.p.z.p., że przeznaczenie nieruchomości nie uległo zmianie po dniu 22 lutego 2011 r., pomimo że z materiału dowodowego wynikało, iż nieruchomość była wykorzystywana na cele mieszkalne oraz że dokumenty dotyczące wydania decyzji o ustaleniu warunków zabudowy mieszkalnej zostały celowo usunięte w okresie od 2009 r. do grudnia 2010 r. oraz że sprawa o wydanie warunków zabudowy nie została zarejestrowana w stosownym rejestrze urzędowym; 5) obrazę prawa procesowego, polegającą na niewyjaśnieniu istotnych okoliczności faktycznych sprawy poprzez pominięcie wniosków o przeprowadzenie dowodów z opinii biegłych odnoszących się do kwestii potencjalnych możliwości wykorzystania nieruchomości w okresie luki planistycznej wskutek przyjęcia błędnej wykładni przepisu art. 36 ust. 1 u.p.z.p., tj. takiej, która prowadziła do ustalenia przeznaczenia działki powodów jedynie na podstawie nieobowiązującego od 31 grudnia 2003 r. MPZP.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności zgodzić należało się z Sądem Okręgowym co do tego, że ustalenia faktyczne, które przyjęto za podstawę orzekania, nie były sporne. Jakkolwiek też powodowie w apelacji zarzucili naruszenie art. 233 §1 k.p.c., to w istocie ich zarzuty w tym zakresie skierowane były nie tyle przeciwko ustalonemu stanowi faktycznemu, ile wyciągniętem z niego przez Sąd pierwszej instancji wnioskom.

Uzasadniony okazał się zarzut naruszenia art. 36 ust. 1 u.p.z.p. poprzez jego błędną wykładnię. Powstanie przewidzianego w punkcie 2 ww. przepisu roszczenia o wykup nieruchomości uzależnione jest od: 1) uchwalenia (zmiany) miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, 2) uniemożliwienia lub istotnego ograniczenia dla właściciela dotychczasowego korzystania z nieruchomości lub korzystania w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem oraz 3) związku między uchwaleniem (zmianą) planu a uniemożliwieniem (istotnym ograniczeniem) w korzystaniu. Oczywistym jest przy tym, że przesłanki te muszą zostać spełnione kumulatywnie. W rozpoznawanej sprawie pozo sporem pozostawała okoliczność uchwalenia nowego planu zagospodarowania przestrzennego w 2011 r. oraz utraty mocy obowiązującej poprzedniego z upływem 2003 r. Sąd Okręgowy badając przesłankę uniemożliwienia czy istotnego ograniczenia z nieruchomości zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem, uznał, że w sytuacji wystąpienia tzw. „luki planistycznej” sięgnąć należy do obowiązującego uprzednio planu zagospodarowania przestrzennego. Z poglądem tym zgodzić się nie sposób. Planowanie przestrzenne jest procesem o charakterze ciągłym, z którym wiąże się oczekiwanie, że nie wystąpią okresy tzw. „luki planistycznej” wynikające z bezczynności gminy, która nie uchwała planu lub czyni to wadliwie. Znaczenie tej zasady przy rozstrzygnięciu konkretnych spraw

przejawia się w tym, że zawiera się w niej dyrektywa wykładni przepisów, które dotyczą skutków prawnych, jakie władcze działania gminy z zakresu planowania przestrzennego wywołują w sferze praw właścicieli nieruchomości położonych na obszarze gminy, którzy nie powinni być dotknięci jej bezczynnością czy uchwalaniem planu miejscowego dotkniętego wadami skutkującymi jego nieważnością. W konsekwencji, w przypadku „luki planistycznej” należy badać, czy właściciel doznał ograniczeń w możliwości korzystania z nieruchomości na skutek wejścia w życie nowego planu, w stosunku do dotychczasowego jej przeznaczenia, co nie może być utożsamiane z przeznaczeniem funkcjonującym w poprzednio obowiązującym planie, w razie naruszenia zasady ciągłości planistycznej. Punktem wyjścia powinno być przyjęcie, iż prawo do zabudowy stanowi element prawa własności, natomiast regulacje planistyczne wraz z innymi szczególnymi regulacjami ustawowymi, stanowią elementy ograniczenia tego prawa i jako takie nie podlegają wykładni rozszerzającej. W sytuacji zatem gdy dla danej nieruchomości nie obowiązuje plan zagospodarowania przestrzennego, sposób korzystania z nieruchomości wyznaczają faktycznie podejmowane przez właściciela czynności w ramach uzyskiwanych decyzji i zezwoleń. W przypadku nieuchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przez gminę, potencjalną możliwość korzystania z nieruchomości w okresie nieobowiązania planu określa decyzja o warunkach zabudowy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 13 maja 2016 r., III CSK 271/15 i z 19 października 2016 r., V CSK 117/16). W rozpoznawanej sprawie powodowie już w 2009 r. podjęli działania zmierzające do zmiany sposobu użytkowania budynku biurowego na mieszkalny, występując do pozwanej Gminy o wydanie stosownej decyzji o warunkach zabudowy, a sprawie tej nie nadano dalszego biegu na skutek zaniedbania nieustalonego pracownika Urzędu Gminy. Oczywiście nie można przesądzać, że powodowie uzyskaliby decyzję pozytywną, lecz okoliczność ta nie była przedmiotem rozważań Sądu pierwszej instancji. Zauważyć przy tym wypada, że skarżący na nieruchomości faktycznie zamieszkiwali. Co więcej, zostali zameldowani w 2009 r. pod tym adresem, co oznacza, że nieruchomość ta uznana została przez właściwy organ za miejsce ich zamieszkania (art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych). W tych okolicznościach nie można z góry zakładać, że powodowie nie uzyskaliby pozytywnej dla siebie decyzji co do zmiany sposobu użytkowania zajmowanego budynku).

W konkluzji powyższych rozważań dojść należało do przekonania, że Sąd Okręgowy na skutek przyjęcia nieprawidłowego założenia o konieczności badania zmiany dotychczasowego przeznaczenia nieruchomości w kontekście przeznaczenia wskazanego w nieobowiązującym planie zagospodarowania przestrzennego, zaniechał oceny tej przesłanki zasadności roszczenia z art. 36 ust. 1 pkt 2 u.p.z.p., co doprowadziło w rezultacie do nierozpoznania istoty sprawy.

Jakkolwiek także Sąd pierwszej instancji dostrzegł, że do objętej pozwem nieruchomości skierowana została egzekucja, to okoliczności tej nie uczynił przedmiotem swoich rozważań. Zgodnie z art. 930 §1 k.p.c., rozporządzenie nieruchomością po jej zajęciu nie ma wpływu na dalsze postępowanie, a nabywca może uczestniczyć w postępowaniu w charakterze dłużnika. Wydanie wyroku uwzględniającego żądanie oznaczałoby zatem, że pozwana Gmina musiałaby znosić skierowaną do nieruchomości egzekucję. Wskazać w tym miejscu należy, że w ocenie Sądu Apelacyjnego prawidłowość postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego budzi poważne zastrzeżenia. Po pierwsze, orzeczenie to dotyczy bezpośrednio wierzycieli, którzy zostali pozbawieni możliwości ochrony swoich praw. Po drugie, za szczególnie niezrozumiałe uznać należało zawieszenie całego postępowania egzekucyjnego. Po trzecie, wątpliwości budzi prawomocność tego orzeczenia wobec niedoręczenia go stronie przeciwnej. Przede wszystkim jednak, zdaniem Sądu odwoławczego, z uwagi na treść art. 930 §1 k.p.c. zasadnym wydaje się przyjęcie, że to rozstrzygnięcie niniejszego procesu zależy od wyniku postępowania egzekucyjnego. O ile bowiem nieruchomość zostanie zbyta w drodze egzekucji, roszczenie powodów stanie się bezprzedmiotowe.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 §4 k.p.c. orzekł jak w sentencji. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy winien zbadać kwestię prawomocności postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia. W przypadku ustalenia, że orzeczenie to uprawomocniło się oraz braku stosownej inicjatywy ze strony pozwanej w kierunku rozwiązania przewidzianego w art. 742 §1 k.p.c., rozważenia wymagać może skorzystanie z unormowań zawartych w art. 59 k.p.c. i art. 60 k.p.c. Sąd pierwszej instancji na wypadek aktualności żądania pozwu

winien zbadać, jakie było przeznaczenie nieruchomości powodów, w sytuacji braku ograniczeń wynikających z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

SSA Marek Boniecki SSA Jerzy Bess SSA Regina Kurek